

JEDEN KOPEČEK ŠMOULOVÝ

MARIE DOLEŽALOVÁ
A ELIŠKA PODZIMKOVÁ

2,50

MOTTO

Jeden kopeček šmoulový

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Marie Doležalová, Eliška Podzimková
Jeden kopeček šmoulový
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JEDEN KOPEČEK ŠMOULOVÝ

DNES
ZMRZLINA
ŠMOULOVÁ.

JEDEN KOPEČEK ŠMOULOVÝ

MARIE DOLEŽALOVÁ
A ELIŠKA PODZIMKOVÁ

MOTTO

ČÁST PRVNÍ

TRUTNOV

**KDO NESNÍ VŠECHNY MÍCHANÝ
VAJÍČKA, TEN BUDE CELEJ DEN
SLABEJ JAKO MOUCHA.**

my
↓

Je to můj patro.

Kůň se jmenoval Karin, na to nepomenu.

Pracoval v lékárně
na Horský, lepší než
byl Karel Bobrovský.

Moje máma pracovala a dodnes pracuje v lékárně na Horské, což byla první soukromá lékárna v Čechách. Když jsme byli malí, sloužily se v lékárně i víkendy, takže když měla máma službu, přišli jsme za ní po obědě, přinesli jsme zákusky a máma s tátou si pak povídali, zatímco my jsme si s bráchou u pultu hráli na to, že nakupujeme. Po škole jsem za mamkou do lékárny často chodila a pomáhala jsem tam tetám v bílých pláštích rovnat léky. Dostávala jsem od nich za to zdravé gumové bonbony, které chutnaly jinak než obyčejné bonbony. Měly příchut' vitamínu B a C.

Táta byl inženýr ekonom a celé naše dětství chodil ze sídliště pěšky deset minut do práce, do zemědělského družstva. Tam stály pod střechem krávy ve dvou dlouhých řadách a v nízkém domku měli chlapi zemědělci kanceláře. V nich si pamatuju na stolech popelníky plné cigaret a kalendáře s nahýma ženskýma. **Táta měl v zemědělském družstvu vlačáka Dysinu, která nesměla k nám do bytu na sídlišti, ale byla hodná, a jednou mě dokonce zachránila, když jsem dávala koňovi cukr z cukřenky a on mě začal kvůli tomu honit po louce. Táta si toho naštěstí všiml a poslal na koně Dysinu a ta ho zuřivým štěkotem zahnala.**

Můj bratr Honza je o čtyři roky mladší a celé dětství mě rozčiloval. Jednou mě rozčilil tak moc, že jsem za ním zuřivě běžela do jeho pokoje, on třískl dveřmi a já jsem proletěla sklem. Z toho incidentu mám na levém zápěstí malinkou neškodnou jizvičku. Musím přiznat, že já jsem zase Honzovi, když byl malý, přivřela prsty do palandy. A on mi jednou vytrhl hrst vlasů ze spánku, protože jsem ho rozzuřila. Už se mi za to ale několi-krát omluvil. Můj brácha byl jako malý prudič, v pubertě rapper a dnes je z něho vojenský záchranář, který už byl i na misi.

Táta mi povídal, že
inženýr je hrozděj, kdo
má na vysoký škole
samý jedničky.

V první části knihy jsou vzpomínky na naše dětství na sídlišti, na první dovolenou, na léto i na to, jak to vlastně celé začalo: jak se vůbec naši seznámili. Je o maminkách, o tatíncích a o tom, proč jsem na sídlišti neměla žádnou dětskou lásku. Je o časech, kdy jeden kopeček šmoulový stál dvě koruny padesát.

*Zervadesákhrova'
nostalgie*

2.50

Bacha hope si so!

KAPITOLA

DEVADESÁTKOVÁ NOSTALGIE

*Bud' jsme si půjčovali
kreslenou pohádku,
nebo hrdinový film.*

MY DEVADESÁTKOVÝ DĚTI DOSPÍVÁME STRAŠNĚ POMALU.

Všechny se momentálně pohybujeme někde kolem třicítky a stejně máme hromadně tak nějak pocit, že máme pořád ještě právo být děti. Připustit si, že doba našeho dětství je už retro, není lehký.

Tak zaprvé videopůjčovny. Něco, co už dneska není, a pro nás je to nostalgie číslo jedna. Když zavřeme oči, procházíme se ve vzpomínkách mezi regály, od „pohádek“, přes „komedie“ až po „novinky“. Člověk v duchu bere do rukou prázdné obaly a snaží se z popisu děje a několika fotek odhadnout, jestli si to má půjčit. Potom si vybere jednu, maximálně dvě kazety a na víkend si je donese domů. Zkoukne je s kamarády nebo sám a může přetáčet zpátky i posouvat dopředu. Když kazeta skončí a dojde na konec, sama se vysune z videa a je čas ji vrátit.

Pokud s vámi tenhle odstavec něco dělá, hrozí vám, stejně jako mně, devadesátková nostalgie. Stesk po videopůjčovnách je hlavní příznak, je tady ale velká spousta vedlejších příznaků. Na devadesátkovou nostalgii máte naprosté právo, pokud jste, například:

— HRALI NA PRÁVĚKÝCH A KRAVÝ KOLÉV
A KRAVÝ, JTE, SI SAMI ROZBILI TO ŽIVOT,
DOSTALI AŽ NĚJ SEPTONEX

— HADLI BAREVNÝ ŠUSFÁKY A TEPLÁKOVY OD VIETNAMCŮ

— MĚLI DOMA HROŠÍKY, LVÍČKY, TRPASLÍKY A KROKODÝLY Z KINDER VAJÍČEK

— ALEŠPOŇ JEDNOU V ŽIVOTĚ HRÁLI PRINCE OF PERSIA NA POČÍTAČI, CO NABÍHAL
20 MINUT,

— NA MAMINKU SVÝCH KÁMOŠEK JSTE POD OKNEM KŘIČELI: „DOBRYÝY DEEN,
MŮŽE HANKA VEEEEEEN?“ A KDYŽ ŠLA HANKA VEN, TAK JSTE PO PÁR HODINÁCH
ŘVALI DO OKNA K VÁM DOMŮ: „MAMIIIIII, HOD' NÁÁÁÁÁM NĚCO K JÍÍÍÍÍDLU!“,

— SI ZA KAPEŠNÝ KUPovali český chipsy s příchutí papriky, česneku nebo
solený, a když jste nikomu nechtěli dát, říkali jste, že vám to mamka
zakázala,

— LÍZALI VITACIT PŘIMO Z RUKY,

— NA OBĚDĚ U BABIČKY MĚLI NA STOLE HANÁCKOU KYSELKU VE SKLE,
— ZE SCHODŮ POUŠTĚLI DUHOVOU SPIRÁLU A ONA SAMÁ ŠLA NEBO JSTE JI
POUŽÍVALI JAKO STOJAN NA TUŽKY,

— ASPOŇ JEDNOU VÁM CHCÍPLO TAMAGOČI,

— JSTE HOLKA A NOSILI JSTE ŠIROKÉ PLASTOVÉ ČELENKY A NA CULÍKÁCH GUMIČKY
S PRŮHLLEDNÝMI KULÍČKAMI,

— SI NA KAZEŘÁKU NAHRÁVALI PÍSNÍČKY Z RÁDIA, PŘÍPADNĚ CELOU VLASTNÍ
KAZETU, KDE JSTE SI HRÁLI NA MODERÁTORY RÁDIA,

— SI KUPovali samolepky a lepili je do speciálního sešitku,

— BRALI VÁŽNĚ SLÁVKA BOURU A MARKÉTU MAJEROVOU A JEJÍ MARKEFÁKY,

— JEDLI GRILÁŠOVÉ VLNKY, JESENKU, BURIZONY, NANUKY OD ALGIDY, RYBÍ PRSTY
KAPITÁNA IGLA, ŽVEJKAČKU OD JARDY JÁGRA, U KTERÝ KDYŽ MÁŠ HLAD, UTRHNEŠ
SI MENŠÍ KOUSEK, A KDYŽ SE POTŘEBUJEŠ SOUSTŘEDIT, UTRHNEŠ SI VĚTŠÍ, KYSELÝ
JAZYKY, BAREVNÝ PENDREKY, ŽVEJKU, CO VYPADÁ JAKO CIGARETA, ČOKOLÁDY
KRAŠ KRÁLOVSTVÍ ZVÍŘAT, JEDLÉ KORÁLE NA KRK A BONBONKOVÉ HODINKY
NA RUKU, MAOMAMKY A ŽVÝKAČKY JUICY FRUIT,

— KOUKALI NA HRY BEZ HRANIC A NECHÁPETE, PROČ UŽ JE NEDÁVAVJ,

— UMÍTE ZABROUKAT MELODII PÍSNÍČKY „Ať je hudba tvůj lék!“,

— VÍTE, KDE BYLA RUBRIKA „LÁSKA, SEX A NĚŽNOSTI“,

Orlouch's
holki?

*Já jsem
ginger spice!!*

— si někdy dělaly test „Ke kterému z kluků Backstreet Boys by ses nejvíc hodila?“,
— nebo „Která Spice Girl jsi ty?“,
— Dylan byl pro vás neskutečnej rebel a Brandon správněj kluk, zatímco Steve tak trochu divnej,
— si při hodině psali se spolusedícími dopisy, v nejlepším případě deseti-barevnou propiskou,
— mezi vašimi kamarády koloval váš památník a pár jste jich měli doma a přemýšleli, co tam obkreslit,
— toužili po těch malých vlasatých trollících,
— hráli Tetris,
— měli penál na začátku roku nadupaný propiskami, tužkami a fixkami a na konci roku úplně prázdný,
— si na ulici házeli s hopíkem a měli u toho na sobě elastáky,
— jste holka a drhaly jste na kolena náramky přátelství a něco jste si pak přály a věřily, že se vám to splní, až náramek sám upadne.

A to jsem to vybrala jen namátkou, devadesátky toho obsahují ještě mnohem víc.

Především, jako každá éra, pocit, že nikdy neskončí.

Že svět bude pořád stejný, lentilkově barevný a krásně devadesátkový. A že dokonce i když budeme stařenky, bude frčet „čágo bélo, šilenci!“, protože tohle heslo přece nikdy nebude starý, i když my už jo.

Lyžování

MÁMA A TÁTA NA LYŽÍCH PRO MĚKKOUŠE: NA BĚŽKÁCH.
MÁMA BY SI NEVZALA V ŽIVOTĚ ČEPICI, I KDYBY JÍ MĚLA MRAZEM
UPADNOUT HLAVA A TÁTOVY BRÝLE JSOU ZATMAVOVACÍ.
V CHATĚ V ŠERU SE Z NICH VŽDYCKY ZASE
ZPÁTKY STALY PRŮHLEDNÝ.

KAPITOLA

LYŽOVÁNÍ

Jezdil na pomě
je lehčí než
na kole

V ROCE 1988 NAŠI DORAZILI V MODRÉM TRABANTU DO TRUTNOVA.

Táta si mohl vybrat, jestli chce místo a byt v Kladně, nebo v Trutnově, a vybral si podhorské městečko s čerstvým vzduchem. S roční Maruškou se přestěhovali do bytu na sídlišti, ze kterého to do lesa bylo pět minut chůze a odkud bylo za hezkého počasí vidět až na Sněžku. Myslím, že naši netušili, jak moc tohle město žije lyžováním.

Netušili, že se přestěhovali do města, kde všichni na první zimní vložku čekají jako na smilování, a když v půlce podzimu nasněží, celá republika se rozplácí a přidá topení na víc, jenom v Trutnově se bouchne šampaňské, protože život právě začíná a jede se na hory.

Netušili, že se rozhodli mě vychovávat ve městě, kde každé dítě, už když jde k zápisu, ví o mazání lyží všechno, kde je nejvíc sportovních obchodů na metr čtvereční a kde každý, komu je osm, už alespoň jednou vyhrál slalom. Kdyby to bývali věděli, určitě by tehdy skousli zatažené nebe na Kladně a byli bychom bydleli tam. Jestli je totiž něco, k čemu naše rodina nemá předpoklady, je to lyžování a jakékoli činnosti, při kterých na sobě člověk má šustáky.

*A naše děti
malyšijou ?!*

Když mi byly asi čtyři roky, nabalili mě naši jako pumpu, vypůjčili si někde lyžačky a lyže a celou vytřeštěnou mě nesli na nejmenší kopeček, co na sídlišti byl. Máma a táta totiž celé dny trávili mezi Trutnováky, kteří když slyšeli, že mají ti dva čtyřleté dítě, evokovalo to v nich tohle: „To děcko má už dávno dva roky lyžovat!“

„Šup s ním na kopec. Ničeho se neobávejte, každé dítě má sjezdařinu v krvi, nebudete ji muset vůbec nic učit, správný oblouk udělá sama!“ Tohle mámě i tátovi říkali všichni. Jenomže ti všichni v Trutnově bydleli už pátou nebo šestou generaci a v jejich žilách kolovala krev drsných horalů.

Takže máma i táta podlehlí společenskému tlaku a povinně odnesli svoji jedinou nešikovnou dceru na malinký kopeček, který byl spíš jen trochu zešíkmený chodník. Představme si ten dojemný obrázek mých rodičů. (Ve filmové verzi mého života by je hráli Aňa Geislerová a Vojta Dyk a mě by hrála nějaká malá dětská herečka, kterou by chudinku museli ostříhat podle hrnce.) Štíhlá zrzka, která nikdy nepoznala nic jiného než průmyslovou Karvinou, a vyhublý brýlatý intelektuál, co

Ten pocit nožiček
zavázaných v lyžařské
si s odporem
vybavuji dodnes.

vyrostl v Polabí a nerovnosti povrchu poznal až nedávno, nesou své dítě v malých lyžačcích a tváří se před sebou navzájem, že by si přáli, aby jejich dítě lyžovalo.

Potom stál jeden nahoře na kopečku a druhý pod kopečkem (opravdu, nebyli od sebe skoro ani dva metry) a jeden mě pustil a druhý mě dole chytil. Zkusili to asi dvakrát a já jsem začala strašně srdceryvně brečet. Byl to skoro můj první brek v životě, byla jsem prý rozumné dítě, kterému nic nevadilo, ale snažit se mě naučit lyžovat, to překročilo všechny meze.

Mezi vzlyky jsem přerývaně vysvětlovala:

„Já --- tam --- mám --- ty --- nožičky --- strašně --- pevně --- zavááázanýyyyyyy.“ Ten pocit nožiček, zavázaných v lyžařské si s odporem vybavuji dodnes.

Naši si oddechli a dál už mě nenutili. Možná že šli dokonce domů bouchnout šampaňské. Předstírání, že žijeme horami, sněhem a lyžováním, na zhruba osm let odpadlo.

Jenomže potom zjistili, že žít v Trutnově a být rodina, co nelyžuje, všechno moc komplikuje, a tak obětovali své dvě nevinné děti na oltář společenských styků a donutili nás opožděně nechat si dát ve Svobodě nad Úpou pár lekcí lyžování. Lektorka se na mě dívala jako na živoucí obludu, protože nikdy na vlastní oči neviděla dvanáctileté dítě, co nikdy nelyžovalo. Párkrát jsem spadla už vestoje a dosáhla jsem svého: v očích jí přeběhl stín hrůzy a přestala se mnou zabývat. Začala se věnovat alespoň mému mladšímu bráčkovi, i když jako osmiletý už byl pro ni také dávno za zenitem, a ukázala mu několik triků. U Honzy se projevil nějaký zbloudilý lyžařský gen a po pěti minutách sjel sjezdovku bez problémů a potom šťastně jezdil celou hodinu nahoru

vlekem a dolů šusem. A naše rodina mohla díky němu konečně alespoň trochu zapadnout a jet s přáteli do Krkonoš na hory.

Mámu a tátu, čili zrzavou Karviňačku a brýlatého Pardubičáka, jsem na sjezdovce nikdy neviděla, ale aspoň ty dva vyznávali lyže pro měkkouše: chodili na běžky. Někdy jsem musela jít s nimi, ale popravdě jsem si to moc neoblíbila. Několik hodin se šoupete na běžkách (ohledně voskování svému tátovi nic nevyčítám, ale byla to katastrofa, vždycky nám to buď za hezkého počasí strašně podkluzovalo, nebo za špatného počasí příšerně lepilo, na rozdíl od našich kamarádů, co měli táty Trutnováky). Všude kolem vás jsou divoké horské stromy a jejich větve obtěžkané čerstvounkým sněhem, ale vy si to prdlačku užijete, protože se vám chce z té strašné námahy lehnout do závěje a umřít. Potom pořád jdete, jdete, myslíte z posledních sil jenom na to, držet stopu, vysílení jdete, jdete, šoupete nohama nahoru a dolů, u každé chaty se modlíte, že už je to ta „Kolínská bouda“, kde se řeklo, že se zastaví, a když už se vám horský vítr prokousal skrz šustáčky a tenkou bundičku až na tělo a necítíte prsty, konečně se hromadně zastaví, běžky se opřou o chatu a jde se dovnitř.

Uvnitř je teplá pec, voní to tam domovem a spousta šilenců v kombinézách a s červenými tvářemi sedí u stolů a vy si tam můžete dát cokoli z jídelního lístku (takže buď bramboráčky s česnekem, nebo borůvkové knedlíky), dáte si horký čaj, rodiče si dají grog nebo svařák a život se na půl hodiny zdá úplně báječný a chtělo by se vám spát.

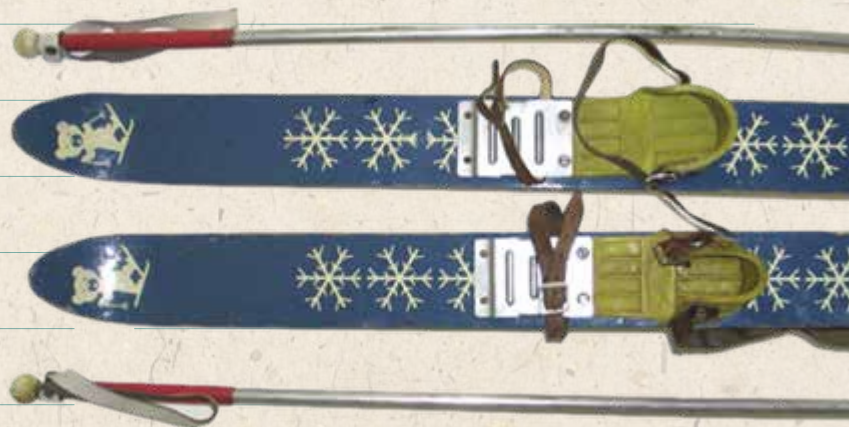
Jenomže pak to najednou strašně rychle skončí, venku se mezitím zataáhlo a není vidět na metr před sebe a vy musíte ještě dvě hodiny zpátky do chaty. Najednou vám je vyježděná stopa dobrá: bez ní byste okamžitě sjeli mimo civilizaci, upadli do závěje, rozbřečeli se, usnuli

Nikdy, už nikdy
už nikdy v zimě
se na nohy
nepřipnu bříšky.

a zmrzli. Nikdy, už nikdy, už nikdy v životě si na nohy nepřipnu bříšky. Až budu dospělá, nikdy nepojedu v zimě na hory, slibuju si. Jsou chvíle, kdy jediným pohonem je člověku vztek. Tak tohle je ten druhý nejbáječnější zimní sport hned po sjezdaření? Měla jsem už dávno vědět, že moji trutnovští spolužáci často mluví úplně z cesty, když jde o hory.

Když máte ve svém srdci nějakou touhu, vždycky za ní jděte. Ano, tohle nás učí každý druhý hollywoodský film. Ale život ve městě plném lyžařů mě naučil jinou důležitou věc. Když ve svém srdci nějakou touhu nemáte, tak za ní určitě nechodte. Určitě vám to nepůjde. Nebudete na to mít trpělivost.

**ZTRAPNÍTE SE, BUDETE FURT PADAT A BUDETE MÍT NOŽIČKY
HROZNĚ PEVNĚ ZAPNUTÝ.**

Jak se naši poznali

KAPITOLA

JAK SE NAŠI POZNALI

Mámi to slušelo
Táta byl švihák

TÁTA:

„Když žiješ v nějakým totalitním režimu, tak o tom nevíš. Mně bylo devatenáct a šel jsem po ulici naprosto šťastnej, že jsem si mohl koupit v Tuzexu úžasný džíny, na kterých ten vekslák vydělal za pět minut to, na co já jsem tejden dřel na brigádě na traktoru. Ale nevěděl jsem, že někde jinde v Evropě to lidé mají lepší. Nikdo mi to neřek. Pamatuju si jenom tu velkou euforii z těch džínů.“

MÁMA:

„Ten první den, co jsme se s tátou poznali, mu to strašně slušelo. Měl bílou košili a strašně pěkný džíny z Tuzexu. Já jsem zase měla světle růžový šaty s puntíkama, co mi půjčila Vladka z Prahy. Vlasý jsem měla takový kratší. Táta ti bude tvrdit, že jsem měla dlouhý zrzavý copy, ale to jsem neměla, to on si jenom v hlavě představoval, že je budu mít, a po těch letech si je k té vzpomínce prostě přidělal. No nic. Potkali jsme se u Zelený brány v Pardubicích. ‚Ty jsi Ludvík?‘ řekla jsem já. A on: ‚A ty jsi Renata?‘ A šli jsme se projít. Táta řekl, že jeho rodiče odjeli na chatu, tak jestli nechci zajít na návštěvu k nim do Sezemic, že tam nikdo není. Tak jsme jeli autobusem, a když jsme přišli k nim domů, tak tam ještě byla celá rodina a chystala se obědvat. Takže já jsem už první den byla vlastně oficiálně představená rodičům. I když to tak táta nezamýšlel. Bylo kuře na paprice, to si pamatuju naprosto přesně. Táta vstal od stolu a švihácky šel do vedlejšího pokoje

Mamma
mia

pustit k tomu obědu ABBU. On mě celkově ze začátku hodně nabaloval na desky. Třeba na Luboše Pospíšila a nejvíc na ELO.“

TÁTA:

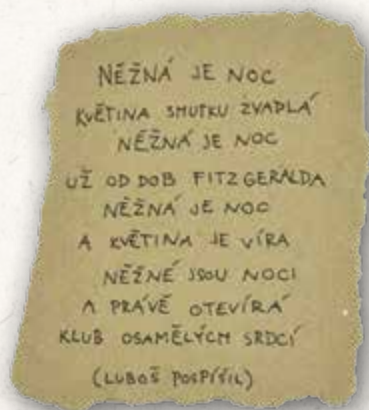
„Dodneška ti, když slyším Electric Light Orchestra, tak to se mnou něco dělá. To ty vzpomínky. I když už jsme s mámou rozvedení, tak ELO ve mně vyvolává takový příjemný pocit. Že to prostě byly krásný časy. Ta láska, kterou jsme cejtili vlastně hned... Jo a máma měla dlouhý zrzavý copy, úplně to vidím.“

MÁMA:

„Potom jeho rodiče odjeli konečně na chatu a táta mi řekl: ‚Hele, oni se tady mají stavit moji tři kamarádi a chtěli jsme jet na zábavu. Ne-jela bys s náma?‘ No a já jsem řekla, že jo. Takže jsme pak jeli všichni namačkaní ve škodovce, i já, slušná karvinská holčička v růžovejch šatech, a tajil se mi dech, když jsem si představila, co by na to řekla moje katolická maminka, že jedu na zábavu s cizíma klukama a jednomu z nich – tátovi – sedím na klíně. A na tý diskotéce si nás představ. Všichni ostatní měli ty klasický umolousaný tmavý trička, a my dva s tátou jak dva nějaký úplný exoti: on v čistě bílý košili a já v těch světlých šatech a černých lodičkách na pásek jsme tam uprostřed toho tmavýho davu trsali jako nějaký bílý holubičky. Já jsem ten večer ani nepila alkohol, a když jsem jela vlakem zpátky domů, už jsem asi byla zamilovaná. A ten týden, než jsme se znovu viděli, ten se vůbec nedal vydržet.“

TÁTA:

„Byla to prostě jiná doba. Dneska si lidi strašně dlouho píšou na dálku, na počítači a mobilu, a často dlouho nezjistěj, že k sobě vůbec nic necítí. My jsme o sobě nic nevěděli, prostě jsme se potkali, no a bylo to tak nějak jasný.“

Máma už ten den
byla krásně
samilovaná.

Do roka se vsali
a díky tomu na výjime
dostali novomanželský
stýpko.

MÁMA:

„Kamarádka Hanka si do novin podala inzerát, který zněl: ‚Hledám někoho, kdo ví, že nejmenší vzdálenost mezi dvěma body nemusí být přímkou.‘ Tím Hanka myslela něco, jako že ta nejkratší cesta nemusí být ta nejlepší. A těch odpovědí jí přišlo tehdy hrozně moc, tak jsme si je s dalšíma holkama rozebraly.“

TÁTA:

„Já jsem na ten inzerát tehdy odpověděl stručně: ‚Přečti si Temné aleje lásky od Bunina.‘ No a na tuhle odpověď se chytla máma. Když jsme jeli na sraz u tý Zelený brány, nevěděli jsme o sobě vůbec nic. Jen máma věděla, že jsem vysokej, a já, že ona je zrzavá. Já vím, ty mi podle ženský logiky řekneš, že jsem přece původně chtěl úplně jinou ženskou, že jsem odpovídal na inzerát tý kamarádky, ale tak to není. Je to prostě tak, že jsme se měli potkat. Jinak ta náhoda ani vysvětlit nejde.“

NĚŽNÁ JE NOC
KVĚTINA SMUTKU ZVADLÁ
NĚŽNÁ JE NOC
UŽ OD DOB FITZGERALDA
NĚŽNÁ JE NOC
A KVĚTINA JE VÍRA
NĚŽNÉ JSOU NOCI
A PRÁVĚ OTEVÍRÁ
KLUB OSAMĚLÝCH SRDCÍ

(Luboš Pospíšil)

Život na sídlišti

O ZEĎ JSME HRÁLI MASO
A NA PROLEJZKÁCH KRVAVÝ KOLENO.
NAPROSTÁ MACHROVINKA:
POVĚSIT SE HLAVOU DOLŮ
A POVÍDAT SI.

KAPITOLA

ŽIVOT NA SÍDLIŠTI

Na svobodu jsme
měli Ludvík
Doležal, Ing.

**KDYŽ JSEM BYLA MALÁ, DÍVALA JSEM SE Z OKNA SVÉHO
POKOJÍČKU NA PROTĚJŠÍ PANELÁK.**

Přála jsem si, aby tam nebyla přední stěna a já mohla vidět všechny pokoje všech bytů naráz. Snila jsem o tom, že jednou uvidím panelák s průsvitnou přední stranou. Všechny příběhy všech pater a vchodů v jedné současné vteřině. Typický sen holky ze sídliště.

Být holka, co vyrůstá na sídlišti, zní pro lidi z rodinných domů a starých činžáků jako něco politováníhodného. „Chudinko malá, ty jsi vyrůstala na sídláku,“ říkají si, když to slyší. Neznají tu zvláštní romantiku panelákových sídlišť devadesátých let.

Když se se mnou naši přestěhovali do paneláku, nosila jsem ještě plíny. Moje maminka nebyla jediná, kdo je čistě vyprané věšel na balkon. Všude na sídlišti, kam jenom oko dohlédlo, se to na balkonech bíle třepetalo. Do nového začínajícího sídliště se totiž vždycky přistěhuje nové začínající rodiny, takže my panelákové děti jsme vyrůstaly tak nějak spolu. Když nám dětem na sídlišti bylo zhruba deset let, spouštěly se na všech balkonech panenky a supermani na provázku do nižších pater, a když jsme přišli do puberty, dívali jsme se stydlivě ze svých pokojíků na ulici a doufali, že po ní pojede na kolečkových bruslích ten, koho milujeme.